

Libertatea creștină

Libertatea creștină

Auzim adesea vorbindu-se despre libertatea creștină, însă ce înseamnă adevărata libertate creștină? Înseamnă libertatea de a face ce vrei? Care este temelia acestei libertăți și care sunt lucrurile care împiedică libertatea?

În Epistola către Romani, de la capitolul 3 până la capitolul 8, aflăm lucrurile de care suntem eliberați: de vina păcatului, de robia legii și de puterea păcatului. În Epistola către Galateni, de la capitolul 2 până la capitolul 6, aflăm că am murit față de lege și că am fost răstigniți împreună cu Hristos (Galateni 2.19,20). Ni se spune, de asemenea, că ne-am răstignit carnea și că suntem răstigniți față de lume (Galateni 5.24; 6.14). Libertatea înseamnă a fi liberi de ceea ce ne ține legați (Ioan 8.31-36). Adevărata libertate creștină este libertatea firii noi, care își găsește plăcerea în a asculta de Dumnezeu și în a face voia Lui. Este adevărat că firea păcătoasă, dacă nu veghem, poate folosi această libertate ca pe o permisiune de a păcătui, ceea ce nu înseamnă deloc adevărata libertate în Hristos. Ea nu întreabă dacă poate face cutare sau cutare lucru.

Romani 14 ne arată care este motivația adevăratei libertăți. Ea nu înseamnă libertatea de a face ce vrem, ci libertatea de a face ceea ce Domnul dorește să fac. Cuvântul „Domnul” apare de cel puțin opt ori în Romani 14.6-9. Cheia pentru adevărata libertate creștină înseamnă să realizez că nu-mi aparțin mie însumi și că am fost cumpărat cu prețul sângelui scump al lui Hristos (1 Corinteni 6.19,20). Viața mea nu îmi mai aparține; nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Cel care m-a iubit și care S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Al doilea lucru pe care îl învățăm din Romani 14 este că libertatea mea în Hristos nu este pentru a face ceea ce îmi folosește mie, ci pentru a-i zidi și întări pe ceilalți (Romani 14.14-23). Adevărata libertate creștină nu are ca scop să-mi slujesc mie însumi și să trăiesc așa cum îmi place. Adevărata libertate aduce bucurie prin faptul că îl pune pe Domnul primul, pe alții pe locul doi, iar pe mine, pe ultimul loc.

Am văzut că adevărata libertate creștină ne face capabili să-l slujim Domnului nu de frică sau doar din datorie, ci din dragoste și recunoștință. Libertatea creștină ne face, de asemenea, să ne preocupăm cu alții, nu cu noi înșine.

În versetul de astăzi vedem unde se găsește această libertate, anume în contemplarea Persoanei lui Hristos. În contextul din 2 Corinteni 3, Pavel pune accentul pe faptul că Hristos este cheia pentru Vechiul Testament. Versetul citat ne încurajează să privim la Hristos, pentru a ne bucura de adevărata libertate creștină.

Romani 8.15 ne amintește că Duhul Sfânt ne introduce într-o viață de libertate – „Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: «Ava, Tată!»”. Lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră este să ne îndrepte privirile către Persoana lui Hristos (Ioan 15.13-15). Pe măsură ce îl contemplăm, suntem schimbați în același chip cu al Lui (2 Corinteni 3.18), pentru ca lumina Lui în noi să strălucească în mijlocul lumii pierdute în care trăim (2 Corinteni 4.1-7).

Pavel este un frumos exemplu cu privire la aceste lucruri, așa cum vedem în 2 Corinteni 4.8-11. El trăia în realitatea adevăratei libertăți creștine. Purta în trupul său omorârea Domnului Isus, pentru ca viața lui Isus să se arate în trupul său. Era întotdeauna gata ca vasul său de lut să fie zdrobit, pentru ca lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos să poată fi văzută. Aceasta este libertatea creștină!

Adevărata libertate creștină nu este libertatea de a face ce vrem. Am văzut că libertatea creștină înseamnă a trăi pentru Hristos și pentru cei din jurul nostru. Ea este cu adevărat trăită și savurată atunci când suntem preocupați cu Hristos.

În versetul de astăzi, Iacov vorbește despre „legea libertății”. „Legea” aici are sensul de forță care controlează sau de principiu care acționează. Iacov vrea să spună că cel credincios nu este sub legea robiei, ci sub controlul puterii libertății. Legea lui Moise cerea israeliților să-și iubească aproapele, însă nu le oferea putere pentru a o face și îi condamna dacă nu o făceau. Sub har însă ni se dă puterea de a ne iubi aproapele. Expresia „așa să vorbiți și așa să faceți” are referire la cuvinte și la fapte, la vorbirea și la umblarea noastră, care trebuie să fie în acord. Când ele nu sunt în acord, încălcăm legea libertății și vom da socoteală de această încălcare la scaunul de judecată al lui Hristos (1 Corinteni 3.14,15; 2 Corinteni 5.9,10). În Romani 14.10-13, Pavel pune la un loc scaunul de judecată al lui Hristos și legea libertății, folosind acest lucru ca o motivație pentru a lăsa ca legea libertății să acționeze în viațile noastre.

Însă ce împiedică această libertate să se arate în viața noastră individuală și de adunare? Iacov asociază legea libertății cu Cuvântul lui Dumnezeu în capitolul 1.21-27. A fi un împlinitor al Cuvântului înseamnă să păstrezi Cuvântul în inima ta și să-l lași să te călăuzească în orice sferă a vieții. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie standardul nostru, iar el este un instrument eficace pentru a fi păziți de influența lumii din jurul nostru. A neglija Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să îngăduim lumii să dicteze felul în care să gândim și să ne purtăm. Însă când ne adăncim privirile în legea perfectă a libertății și continuăm în ea, nu ca ascultători uituci, ci ca împlinitori cu fapta, ne bucurăm de adevărata libertate.